

Αντρέας Γιαννακός

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

Ελευθεριακή Κουλτούρα

Αντρέας Γιαννακός

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

Ένα θεατρικό αντι-κείμενο άμυνας ή φυγής

DESPERADO

Οι «Μαύροι Πρίγκιπες» εκδόθηκαν στην Αθήνα το 1998 από τις εκδόσεις DESPERADO σε συνεργασία με τις εκδόσεις για μια Ελευθεριακή Κουλτούρα. Η στοιχειοθεσία, η Σελιδοποίηση και το μοντάζ έγιναν στο Εργαστήρι της Ελευθεριακής Κουλτούρας με γενική επιμέλεια του Παναγιώτη Καλαμαρά. Κυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα τον Χειμώνα του 1998, σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων και η χρήση είναι ελεύθερη, αρκεί να αναφέρονται οι πηγές.

Αυτός που δεν γίνεται συντρίμια
Αυτός που παραμένει ακέραιος
Και σηκώνεται ακέραιος
Αυτός παίζει.

Βάσκο Πόπα

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ

Αυτό το βιβλίο δεν είναι τίποτα άλλο από την κατασκευή ενός βιβλίου από άλλα βιβλία. Ένα συνταίριασμα του γούστου και των ιδεών του συγγραφέα. Η φυλακή είναι η πραγματικότητα και η μεταφορά του μοντέρνου κόσμου και επίσης του σύγχρονου κόσμου μας. Ερασιτεχνικός λόγος (δηλαδή χωρίς το πνεύμα της επιβολής ή του συναγωνισμού), πολιτικό κείμενο (σ' ένα σκοτεινό και απίθανο βάθος), αφήγηση με χαοτική δομή, ανάκατες σκέψεις, ενθυμήσεις, πρόσωπα, γεγονότα, ο πόνος της χαμένης παιδικότητας, η φυγή. Αλλά σαν κατακλείδα τίθεται το μεγάλο ερωτηματικό, αλλάζει η μοίρα του δρώντος προσώπου, κινείται το χέρι μπροστά...

Σκάρης: Εδώ μέσα στη φυλακή σαν έγκλειστος, σαν άγγελος, με φώτα φθορίου και χέστρες πάνω από το κεφάλι, με μια γεωμετρία, χώρου που απαιτεί να διαγράψουμε τη γεωμετρία του σχολείου και να έρθουμε στα συγκαλά μας πριν μας την βιδώσει εντελώς. Εντέλει άξιοι απόγονοι Ιστορικών ισοβιτών, ακροβατών και κλόουν που περιόρισαν την ζωή τους σ' ένα καρχασμό, σ' ένα μακροσκελές αντίο λυγούν πριν πέσουν νεκροί μπροστά στις μπότες των αστυφυλάκων η ε εκείνη λέμε την φωνή του εισαγγελέα που ετυμολογικά έρχεται ως άγγελος... εις.. εις άγγελος: ένας άγγελος ή Άγγλος. Εις... Αυτό το εις περικλείει τον κλειστό τόπο. Τη σμίκρυνση της γωνιάς σε ένα σημείο. Σημείο αυτοματισμού που περικλείεται αυτονομημένο και αποστρέφεται τον κόσμο.

Κασσαβέτης: «Εν αρχή ήν η πράξις» Νομίζω Φάουστ...Τη μέρα που σκότωσα έριξα μια φευγάλεα ματιά απ' το παράθυρό. Ίσως να' σουν εσύ το θύμα μου. Πάντως αμέσως μετά, δεν ήρθε στο νου μου η εικόνα σου. Πως τάχα να μου' ρθει θα πεις... Η μητέρα μου ήταν. Ναι αυτή. Το μακρύ της χέρι. Της λέω: Να, μάνα πάρε το μαχαίρι, εσύ τον σκότωσες. Έδειξα τρομερή απάθεια. Έριξα το κύμα του φόβου πίσω μου. Του' κλεισα για πάντα την πόρτα' ίσως λοιπόν έπρεπε να σκοτώσω, για να τον ξορκίσω; Ένοικος στο κατώφλι, τρελός μάγος με την κούπα στο χέρι, πλησίασα το τηλέφωνο. Ήρθαν με πήραν. Αυτό ήταν όλο. Όταν έφεραν τους αλλοδαπούς εδώ μέσα μυρίστηκα από την αρχή πως διακυβευόνταν η εξουσία μας. Η εξουσία των φυλακισμένων στη φυλακή των δεσμοφυλάκων και της Εξουσίας είναι το κυριότερο δείγμα του Ανθρώπινου πολιτισμού. Πάντα οι ξένοι είναι η αιχμή του δόρατος. Η απειλή. Το λάδι στη φωτιά. Οι Δαναοί, οι Σταυροφόροι, οι Τούρκοι, οι Μικρασιάτες, οι Πόντιοι, οι επαναπατρισθέντες, τα ποντίκια, οι κατσαρίδες στο σαλόνι μας, τα περιστέρια, οι δεκαοκτούρες, οι Ρωσοπόντιοι, οι Αλβανοί, οι Ρουμάνοι... κι ύστερα οι άλλοι χαίρονται την ελευθερία τους. «Εν αρχή ήν η πράξις», είπε νομίζω ο Φάουστ. Τώρα εμείς εδώ μέσα, σ' έναν κλειστό χώρο , φυλακή πες το. Ως σύμβαση να το δεχτούμε, σου εκχωρώ το δικαίωμα να χέζεις τις ώρες που εγώ δεν χέζω, να εκποιείς το δικαίωμα μου της αναστολής την ώρα που αναπαύομαι, να αιτείσαι ακύρωση της ποινικής διαδικασίας την ώρα που ο διευθυντής ξύνει τη μύτη του με προοπτική να φάει μετά τρομερής βουλιμίας το μαύρο σιχαμερό κακάδι που θα εξέλθει εκ της δεξιάς ρουθουνότρυπας του...

Σκάρης: Βάλαμε φωτιά... Εγώ είχα στο νου μου το παράθυρο της δεξιάς πτέρυγας. Πόσο ευλύγιστα ήταν τα σίδερα εκεί το είχα ψυλλιαστεί, δεν πάει πολύς καιρός. Να κάνω το σεντόνι μου ένα τεράστιο μακαρόνι, να πιάσω την μια του άκρη και φσσσστ να πέσω στην αγκαλιά της Ελευθερίας ή της απομόνωσης. Αυτό το διαζευκτικό πάντα παίζεται. Κανείς ποτέ του δεν ξέρει τι θα πετύχει από όλη αυτή την εξέγερση. Θα' ρθουν εισαγγελείς, υπουργοί, δημοσιογράφοι... Κάτω από την καρδιά μου σέρνεται ένα φίδι που ροκανίζει το κεφάλι του... Το κεφάλι μου μέσα σε ένα καζάνι, βγάζει σπίθες και συλλαβές. Αναθεματίζω τη γαμημένη μου ζωή που δεν κατόρθωσα να διαβάσω την Οδύσσεια, που ποτέ δεν έμαθα τι πάει να πει σωστός οικοδόμος ή ρολογάς δήθεν, να κοιτά να ξανακοιτά τα μέρη να σκοτίζεται να φτάσει στο Σύνολο, να λέει: Να σήμερα, αύριο πάλι. Όσοχι εγώ ήθελα τώρα. Εκείνη τη στιγμή. Ούτε αύριο ούτε σήμερα. Τώρα. Όπως όταν σκότωσα αυτό που σκότωσες εσύ. Εντέλει ούτε και το θύμα μου άνηκε αποκλειστικά. Όλη την προεργασία (επιστημονική, μαστορική) την είχες κάνει εσύ. Ποιος είμαι λοιπόν; Σκάρης; Κασσαβέτης; η...; Τι λόγια, τι θα υποστηρίξω, τι θα ζητήσω έναντι, εσύ ποια λόγια θα πεις, ποιος θα βρίσει τον Διευθυντή, ποιος θα μετατεθεί Κέρκυρα, ποιος θα γράψει τραγούδι. Αυτός που μας έφτιαξε δεν ήταν συγγραφέας, ήταν Ελεεινός Ιππότης. Αυτό ήταν.

Κασσαβέτης: Είχα ένα δισταγμό μπαίνοντας μέσα. Η πόρτα βαριά έκλεισε πίσω μου. Καλώς ήλθες και με 'φτυσε ο δεσμοφύλακας. Εδώ θα τρως όλο το φαγάκι σου. Θα είσαι καλό παιδί'. Ε θα κάνεις αταξίες: ναρκωτικά και πουσταρλίκια... κατάλαβες τι εννοώ. Έτσι μου παν, μου

πέταξαν και μια κουβέρτα. Από την πρώτη νύχτα κατάλαβα ποιες συμμορίες λυμαίνονταν εδώ το χώρο. Ο Μάκης ο Παραπίλιας ήταν αρχηγός, χειρότερος και από τον πιο στεγνό εισαγγελέα. Το πρώτο βράδυ με γαργάλισε με κοφτερό λεπίδι και είπε ξεβρακώσου. Ο Χοντρο-Τίμης γέλασε: Κασσαβέτη εδώ στο κάθετο σίδερο του κρεβατιού έχει μια λίμα, να μάθεις να λιμέρνεις τις επιθυμίες σου και τα σίδερα. Έτσι μου ‘πε ο κερατάς... όταν προχτές βάλαμε φωτιά φοβήθηκα μην πλακώσουν τα ΜΑΤ και μας σαπίσουν. Την άλλη φορά Σκάρη θα βάλουμε φωτιά τους πισινούς μας. Συν τοις άλλοις θα ‘ναι και πιο ωφέλιμο.

Σκάρης: Μου ζητάς δύσκολα. Το σήμερα θα είναι το ίδιο με το μόρσιμο ήμαρ μας. Νόστιμο και σβέλτο. Εκτός αν πετύχουμε ή μας βγάλει εκείνος ο κερατάς Οφίστιμος, εκείνος ξέρεις ο φιλόπληθος που μας μοιράζει Παναγίτσες και μας λέει: εξομολογηθείτε αμαρτήσατε αμαρτωλοί! Και όταν βγούμε, αν βγούμε, από δω θα μας σερβίρει φακή που ούτε τα ποντίκια την τρώνε και θα φωνάζει τον εισαγγελέα να μας κάνει κήρυγμα. Όχι δε θέλω εξόδους. Ας μεγαλώσει η ροδιά εδώ μέσα. Ας ανθίσει, ας καρπίσει. Και ρόδα με κρίνα ας σκεπάσουν τα λευκά τετράγωνα αυτής της φυλακής

Κασσαβέτης: Ο Ρουμάνος ο Πέπε τώρα στην απομόνωση. Τι σου λέει, ε; Νόστιμο τεκνό, ζόρικος. Αμέσως κατάλαβα από την ουλή στο πρόσωπο πως δε σήκωνε τσαμπουκάδες, ήθελε αρχηγιλίκια και τα τσιαούτα. Εμείς δεν τα σηκώναμε αυτά. Κακό ήταν; Έτσι γίνεται πάντα. Παίρνεις αφορμή από αυτό το γεγονός και ξεδιπλώνεις τη σημαία του μυαλού πάνω από τις σκοπιές του προαυλίου. Να χρωματίσω το τρίξιμο της πόρτας. Να σταματήσω την υγρασία των τοίχων. Να ζεστάνω τους αστραγάλους μου. Ο Χοντρο-Τίμης την ξεκίνησε όλη την ιστορία και το αποτέλεσμα; Μετά από την εξέγερση μας έκοψαν και τον περίπατο στο προαύλιο. Μας μπουκώσαν τη βιβλιοθήκη με αγίες γραφές. Όπου και αν στρέψω το βλέμμα μου αγίες γραφές. Ο εισαγγελέας αγία γραφή, ο Πέπε ο Ρουμάνος αγία γραφή, ο διευθυντής αγία γραφή. Πού είναι λοιπόν οι άνθρωποι μας Σκάρη; Άλλος στη Λάρισα, άλλος Κέρκυρα, άλλος Ναύπλιο, άλλος Κασσάνδρεια. Κανείς τους δεν αισθάνεται κανέναν τόπο σα σπίτι του. Τι αξία να δώσουν στα παλιοσίδερα; Αυτοί αγαπούν ν ανεβαίνουν τα βουνά. Αγαπούν το τραγούδι των πουλιών και προτιμούν τη στερημένη δράση περισσότερο απ’ το χρόνο. Είναι οι μόνοι, Σκάρη, άκου με που στο λέω, που καταλαβαίνουν τα λουλούδια. Είναι οι μόνοι που βιάζονται να εκπληρώσουν την αλήθεια.

Σκάρης: Οι θιασώτες του επαγγέλματος θα μας βασανίσουν. Εμείς θα ξαναβάλουμε φωτιές. Θα μας ρωτούν: αντέχετε ακόμη σκουλήκια; Και ίσως τους μόνους που θα συγκινήσουμε θα ‘ναι κάποιοι ποιητίσκοι η φιλοσοφάκοι.

Μετά θα μας μάθουν το δίστιχο:

Κουφάλες: μπάτσος-καραμέλα

Κουφαλίτσες: καραμέλα-μπάτσος

Θά ‘ρθουν μέρες που το κλάμα μας θα παγώσει. Μπροστά στον τοίχο θα κυματίζει η θάλασσα της μάνας μας. Θα ξεκρεμάσουμε τις φωτογραφίες με τις γυμνές μουνάρες, ξέρεις, εκείνες τις ζουμερές ξανθιές που το νάζι τους το ‘χουν στις τρίχες του μουνιού τους, και οι τσαμπουκάδες αυτού του ευαγούς ιδρύματος θα μας κάνουν πισωκολλητό με πιο δήθεν ευαισθησία...

Απεργία πείνας, πολιτικός θάνατος. Να η κατάληξη.

Κασσαβέτης: Μικρός όταν ήμουν, ονειρεύτηκα είδα το ΓέροΧειμώνα να μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα των γονιών μου που κοιμόμουν και να με τσιμπά στο στομάχι. Οι γιατροί είπαν δεν πειράζει, αφήστε το παιδί, έχει περιτονίτιδα σκωληκοειδίτη, μού ‘διναν ασπιρίνες. Παραλίγο να τα τινάξω. Έτσι ψυχρά λοιπόν χωρίς τόση δα ευαισθησία θα ερχόταν το μόρσιμο ήμαρ. Κι ύστερα εσύ μου μιλάς για πολιτικό θάνατο και κουραφέξαλα. Παρ’ το χαμπάρι, είμαστε οι αχυράνθρωποι σ’ αυτή την αφανή εταιρεία της κούφιας κοινωνίας. Ταξιδεύουμε σε

τρένο δίχως να κοιτάμε, δεν μπορούμε να κοιτάμε, δεν μας επιτρέπουν να κοιτάμε απ' τα παράθυρα και συνειδητοποιούμε την κίνηση που μας παρασέρνει μονάχα από τις στάσεις, τα ξεκινήματα και τις στροφές. Και εγώ στάθηκα τυχερός, οι άλλοι όμως; Αυτοί ποτέ τους δεν ονειρεύτηκαν άσπρο κοτσύφι μ' ένα χρυσό δαχτυλίδι στα σπάραχνά του.

Σκάρης: Τι τυχερός ρε μαλάκα. Εδώ μέσα στη ψειρού πήζεις. Όταν σκότωσες το θύμα μου ή το δικό σου καλά ήταν; Εγώ ήμουν αμέτοχος εσύ με παρεκίνησες. Ο αρχιτέκτονας ήσουν εσύ. Λόγια-εργασίες, διατριβές τα πάντα προσχεδιασμένα. Και τώρα εγώ πληρώνω. Η καμπούρα που φύτρωσε στη πλάτη μου κι αυτό δικό σου αριστούργημα.

(Κοροϊδευτικά) «Σκάρη να 'χα τη καμπούρα σου» μου τσαμπουνούσες. Όμως εκεί... ώρες ατέλειωτες παιδεύοσουν με τα γαμημένα τα σχέδια. Λίμερνες ολημερίς και οληνυχτίς τα εγχειρίδια, έτρωγες το φαγάκι της μαμάκας σου και κείνη την ώρα ακόμη είχες στο μυαλό σου το σατανικό σχέδιο. Περιπλανήθηκα στο λαβύρινθο της φυλακής. Όταν σε γνώρισα σε μια ακαθόριστη ώρα στο κελί 108 είχε περάσει πολύς καιρός. Βρήκες βενζίνη και φυτίλι, είπες θα τους φάμε αυτούς τους αλλοδαπούς δεν μπορούν, δεν είναι άξιοι αυτοί να κυβερνούν μέσα στην υγρασία του τοπίου... κι ύστερα λες εγώ ήμουν το θύμα σου. Μέσα από μακάβριες φωνές που επιτακτικά ζητούσαν να πετάξουμε τους νεκρούς, μια ακρίδα τζίριζε στους λαμπτήρες, δεν απαντούσες στις ερωτήσεις μου, ήσουν κολλητός του Μάκη του Παραπίλια, βράδυ και παίζατε μαξιλαροπόλεμο κι ύστερα απειλητικά συζητούσατε ίσαμε να ξημερώσει. Τα δόντια σας κίτρινα και τροχισμένα εκβιάζατε τους υπόλοιπους με πόνους οδοντιατρικών δίχως αναισθητικό. Ήθελα να πάρω τηλέφωνο... μάλλον θα αστειευόμουν. Στο επισκεπτήριο κανέναν. Η δική μου και αυτή απομακρύνθηκε σιγά-σιγά από κοντά μου. Τελευταία μου είπε: Α ρε Σκάρη, εγώ πάνω σου είχα πολλά επενδύσει. Μα εσύ προτίμησες ένα φλυτζάνι γεμάτο δυστυχία παρά μια ζωή μονότονης θλίψης.

Κασσαβέτης: Ίσως να ήσουν εσύ το θύμα μου. Έτσι ανυπόμονος που ήσουν, βιαστικός, δεν έκανες για μυστικά σχέδια, για τρομοκρατικές ενέργειες. Ο χρόνος μέσα στην τεράστια κλειψύδρα του πηγαινοέρχεται σα γέρος ερημίτης που κατεβαίνει από την κορυφή για να βρει κάποιο άλλο μόριο του που θα πάρει τη θέση του και θα ανέβει αυτό στην κορυφή. Εσύ ήσουν έξω απ' το χρόνο. Ωρες ατέλειωτες σκεπασμένος με την κουβέρτα, κάπνιζες σιχτιρίζοντας την άρχουσα τάξη της φυλακής, ίσως αναρχικός, ίσως πυροτέχνημα, δεν πήρες χαμπάρι πως οι πράξεις μετράνε και όχι η ακινησία. Βρίσκουμε τη χαμένη στο μισοσκόταδο σαρανταποδαρούσα και τη μεταστοιχειώνουμε σε πυγολαμπίδα... Καλύτερα να βάζαμε φωτιά στους πισινούς μας. Κι αν φύγει αυτός ο Διευθυντής θα 'ρθει άλλος' Ίσως χειρότερος.

Σκάρης: Αδάμ

Άδης

Αθανασία

Αθηνά

Άλογο

Αιμομιξία

Αλχημεία

Αναγέννηση

Ανάσταση

Άνθρωπος

Ανίμα

Αναπνοή

Αριάδνη

Ασκληπιός

Ασυνείδητο

Αυτοκτονία

Μέσα σε ασανσέρ, ένοικοι τιμωρημένοι, για να συνειδητοποιήσουμε την ανομία, να εξαγνισθούμε, Μητέρα, σου φιλώ τα πόδια εγώ ο Σκάρης ο δολοφόνος που ό,τι ήταν γραπτό αυτό έπραξα ξεδιπλώνοντας απλώς την πετσέτα σ' ένα προαναγγελθέν και προμελετημένο δείπνο, ίσαμε την ωραία μέρα που θα κλωτσήσουμε κάτω απ' το τραπέζι το θεό κι αυτή τη πετσέτα θα γίνει μαύρη σημαία στις κορφές των δέντρων και των επιθυμιών μας. Μέσα στη φυλακή έμπαινα σε σκοτεινές αίθουσες με πολλές πόρτες που οδηγούσαν σ' άλλες πόρτες ή σ' άλλες φυλακές. Ο φως δεν υπήρχε, ο χρόνος σταματούσε στα πόμολα όταν τα άγγιζα. Έσκυβα έβλεπα πάλι σκοτάδι, ανέβαινα τη μεγάλη σκάλα, το σκοτάδι σαν όγκος μ' εμπόδιζε, ακουμπούσα στον πέτρινο χρόνο, πάλι σκοτάδι, όταν κάποτε άνοιξε μια πόρτα ζαλίστηκα από τη μυρωδιά σου Κασσαβέτη. Έλα να βάλουμε φωτιά, μου είπες. Σηκώθηκα σαν υπνοβάτης. Όχι, φώναξα. Δες «η πράξις Σκάρης» όμως τα πόδια μου παρέλυαν, το μυαλό μου σταματημένο στο ουμανιστικό κήρυγμα του Εισαγγελέα, μου 'δινε κλωτσιά στα νεφρά, πονούσα. Διαμαρτύρεσαι για την απραξία μου. Απίθωσα την καμπούρα μου στον τοίχο, πήρα βαθιά ανάσα, είπα θα είμαι καλός κρατούμενος, θα τρώω το φαγάκι, θα ξάνω πρωινή γυμναστική, όχι ναρκωτικά, μετάνοιες στον παπά και τα τοιαύτα. Κι όλα αυτά για να ξορκίσω την τρέλα που σαν άλογο ατίθασο ποδοπατούσε το μυαλό μου, έπαιρνα στροφές ανάποδες, έλεγα αν είναι να έρθει ας έρθει, το πολύ πολύ να πεθάνω αυτό όλο κι ήρθα στο χώρο του Βήτα, όπως Βάκχος, Βάτος, Βράχος, Βουνό, Βάση, Βουλιάζω, Βούληση, Βλάκας, Βρυχηθμός, ίσως σώζοντας τα μυαλά μου. Πως ο άνθρωπος νοιάζεται για πάρτη του ακόμα και μέσα στη φυλακή! Ακόμα και στην τελευταία μου πράξη, όταν στο Δικαστήριο μπροστά σε Δικαστές και χωροφυλάκους έπρεπε ν εξηγήσω το φόνο μου: Ποιες κινητήριες δυνάμεις με ώθησαν, που γεννήθηκα, τι διάβασα, τι μελέτησα συστηματικά, έπρεπε για όλα να δώσω μια εξήγηση. Να δουν αν κόπιασα να φθάσω στο σημείο του φόνου. Ο εισαγγελέας μετά βδελυγμίας απέρριψε το τυχαίο, το στιγμιαίο, την έμπνευση της ψυχής μου που προχώρησε λίγο μακρύτερα από το Εγώ, ξέφυγε βρε αδελφέ μου από το σκατορασιοναλισμό τους. Όχι, δεν ήθελαν τέτοιους φόνους να δικάσουν. Δεν τους πήγαινε. Με απόφαση για τέτοια εγκλήματα θα βυθίζονταν η Ποινική Δικονομία τους, εκείνο το σιχαμερό καφέ βιβλίο που κορδωνόταν τόσο περήφανο στις βιβλιοθήκες τους με το χρυσό μονόγραμμα τους στη ράχη. Θα έπρεπε να εφεύρουν μια νέα στερεομετρία που να χωρά το έγκλημα μου. Γι' αυτό σου λέω, δεν είμαι εγώ που κρατούσα το μαχαίρι. Όχι δεν είναι δυνατό να κρατούσα εγώ το μαχαίρι. Εγώ απ' ανέκαθεν ήμουν εξόριστος, λεπρός, κάτοικος των σπηλαίων που με κολλούσαν κουδουνάκια των τρελών στις γειτονιές και τα καφενεία. Ένα σαχλοκούδουνο που μόνο ήξερε να σκαρώνει στιχάκια με ομοιοκαταληξία και να ζητά ψίχουλα από καλλιτέχνες. Ένας πνευματικά ανάπηρος με διαυγή την πορεία της ψυχής του στο χώρο του ονείρου. Εκεί που το χιόνι λαμπυρίζει κάτω απ' έναν ήλιο της συμπόνιας, ερωτιάρη, λάγνο στις χάντρες και τα μεγάλα κοχύλια σαν κέλτικα κέρατα που ακούς τον ήχο τους μόνο για σένα

Κασσαβέτης: Είμαστε τα απειροελάχιστα σκουλήκια στην περιφέρεια ενός τεράστιου κύκλου. Ο κύκλος μας φαίνεται ευθεία. Ο χρόνος πίσω απ' την πόρτα της φυλακής είναι πλασματικός. Ανάμεσα στην πόρτα της φυλακής και το σπίτι σου παρεμβάλλονται χιλιάδες ηλεκτρικοί λαμπτήρες. Μεταξύ της σκοπιάς της φυλακής και της χέστρας του κελιού παρεμβάλλεται ένα άπειρο σύνολο αριθμών. Αν συλλογιστείς πόσοι αριθμοί παρεμβάλλονται μεταξύ του μηδενός και του ένα... Έτσι η ζωή σου κυλά εδώ μέσα σαν μια ταινία που της αφαίρεσαν τον ήχο, σε αργή κίνηση, οι φωτιές, οι βηματισμοί των φυλακισμένων, γλώσσες φωτιάς έξω από τα παράθυρα των κελιών, αργές οι κινήσεις των χωροφυλάκων. Μέτρησα πενήντα δευτερόλεπτα να σηκωθεί το κλομπ των MAT, να ανεμίσει το άσπρο σεντόνι που το αργογλείφει η φωτιά. Εδώ όλα καταμετρούνται διαφορετικά. 4, 625475310. Στης τύρβης το χώρο οι μικρές έλικες περιστρέφονται στο εσωτερικό των μεγάλων. Θα περάσουν εκατομμύρια χρόνια και μεις διαβάτες του κόσμου θα βρισκόμαστε ακόμα στο πρώτο βήμα. Όπως η γη μας φαίνεται

επίπεδη, εμείς μυρμήγκια, ελαττωμένες σχεδόν στο μηδέν οι δραστηριότητες και οι ευθύνες μας, είμαστε έτοιμοι να βυθιστούμε στις απόκρυφες λειτουργίες του αοράτου. Να, ο εισαγγελέας πίσω από τις γρίλιες σηκώνει το ποτήρι του, αυτό σκάει στον αέρα, κρύσταλλο σε βαθύ δαμασκηνί χρώμα εκτινάσσονται στον ουρανό και αργοπέφτουν σα νιφάδες στη σκούρα μοκέτα του σαλονιού. Να, αντίκρυ και συ Σκάρη με ξυρισμένο το κεφάλι σου βάζεις ένα ποντίκι στην κορυφή του, ακούγεται Μπραμς σε αργές στροφές, βουβός χορεύεις ζεϊμπέκικο, δίπλα ο ναργιλές καπνίζει, με ένα λεπίδι χαϊδεύεις τώρα το αζύριστο μούτρο του εισαγγελέα (σου 'ρχοταν να το ξεκοιλιάσεις το γουρούνι) από τους τοίχου τρέχει αίμα, στην πολυθρόνα μια αλουμίνιο λεκάνη γεμάτη γάλα. Οι φωτιές γλύφουν τις γλάστρες του βασιλικού. Ένα κλάμα μωρού σκίζει τη σιγή της στέπας. Ο δρόμος φαρδύς σαν το Διάστημα, τίποτα δεν του λείπει τίποτα δεν του περισσεύει. Αν δεν το βλέπεις είναι γιατί είσαι πνιγμένος στις σκοτούρες. Τα μάτια μας μέσα στη στενή δεν εστιάζονται κάπου συγκεκριμένα, πηγαίνουν παντού και γίνονται ένα με όλα. Η φυλακή Σκάρη μας καθάρισε το μυαλό, άκου τι σου λέω. Τώρα είμαστε έτοιμοι για τα πάντα.

Σκάρης: Μέσα στη ροή του έργου που ευτυχίσαμε εμείς σαν ηθοποιοί να ενσαρκώσουμε, δέχομαι ανεπιφύλακτα τη μεταμόρφωση. Εν αρχή ην το πλαίσιο. Σου προτείνω 'να παιχνίδι. Το παιχνίδι των τρελών ποιητών όπου οι συνειδήσεις στριφογυρίζουν ανέμελα μεσ' στο τυχαίο. Όπου κανείς δεν παίζει ρόλο κανένα. Μια φυλακή καμένη, όπου όλοι έχουν αποδημήσει και οι μισοί τοίχοι έχουν γκρεμισθεί, τόπος όπου τα παιδάκια παίζουν μετά το σχολασμα. Εκεί μεταφερόμαστε, στην οδό Φιλίππου, μόνο κάπου κάπου οι πέτρες ξυπνάνε και απομαγνητοφωνούν κραυγές «κακούργα κοινωνία», «μάννα μου γιατί με γέννησες». Σου προτείνω ένα παιχνίδι: Το παιχνίδι των τρελών ποιητών. Μια διάτρητη κάρτα υπολογιστών. Οι τρελοί ποιητές υπολογίζουν. Παίρνουν μαζί τους εκείνον τον ζωγράφο με το καπέλο και τα άσπρα γένεια για να προμηθέσουν με χρώματα τον ουρανό. Κι αν σου μιλάω Κασσαβέτη δεν το κάνω για να επικοινωνήσουμε, είναι από συνήθεια. Το μόνο που με καίει είναι η αυθάδεια απέναντι σε κάθε στοιχειωμένη βεβαιότητα.

Κασσαβέτης: Αλήθεια, πριν το έγκλημα, ένιωθα όλοι να με προσέχουν όπως τώρα που την κατακρεούρησα. Έβλεπα ταινίες στον κινηματογράφο, άκουγα συνέχεια εκείνο το γαμημένο το «λιλί μαρλέν», πότιζα τα πνευμόνια μου με νικοτίνη, μπροστά στη θάλασσα ένιωθα βασιλιάς και όλα τα κορίτσια ήταν δικά μου. Τα βελούδινα χείλη τους, Δεκέμβρης μήνας, με ζέσταιναν, τα χνουδωτά μουνάκια τους ύγραιναν το πρόσωπο μου κι ήμουν ευτυχισμένος όταν στο μπαρ αγκάλιαζα εκείνη την ψηλή ευτραφή κυρία. Έβαζα με στοργή το κεφαλάκι μου στην κοιλιά της. Τάχα να αφουγκραστώ πως ζουζούνιζε το μωρό μας, έπινα ατελείωτα κονιάκ και χόρευα στους δρόμου τότε που κανείς δε με ήξερε και έκλεινα ραντεβού με την αεροσυνοδό που μου προμήθευε τζάμπα εισιτήρια για τη Βαρκελώνη επειδή τη γαμούσα όμορφα ,γλυκά, χωρίς να την πονάω. Γιατί την πρόσεχα, όταν είχε πυρετό της μαγειρεύα σουπίτσες ή την ξεσάλωνα όταν έκαμνε εμετό μετά από φοβερά μεθύσια. Έβλεπα μόλις ξυπνούσα, ακρογιαλιές πάνω στις αντένες και ξύλινους σταυρούς μέσα σε βούρκους, έβλεπα κρύσταλλα μέσα σε αλεύρι και τροχαλίες που ανέβαζαν συκώτια, έβλεπα το γράμμα Ζήτα να αιωρείται σε χώρους της εκκλησίας και φοβόμουν μη φτάσω στα άκρα, να φερ' ειπείν να πάω μέσα στην εκκλησία για να αυνανιστώ. Έβλεπα θεϊκά σύμβολα ασυνήθιστα και φοβόμουν μη μου σαλέψει. Γιατί από τότε ήξερα πως τιμωρούν τους ελεύθερους, πως αυτούς που ζουν άγρια και επικίνδυνα, τους ρίχνουν στο σκοτάδι. Πάντοτε αναζητούσα τις φωτογραφίες του ονείρου, πάντοτε εκεί μέσα γινότουσαν όλες οι θεατρικές πράξεις.

Σκάρης: Κασσαβέτη ποιος είσαι;

Σε ψηφιακή μορφή από:
demmmmentia.blogspot.com